

Της Καλύμνου τον θείον έφορον και των πάλαι Οσίων τον ισοστάσιον

[Ορθοδοξία](#) / [Αγιολογία](#) / [Συναξαριακές μορφές](#)

[π. Ραφαήλ Χ. Μισιαούλης, Ιεροδιάκονος Ιεράς Μητροπόλεως Ταμασού και Ορεινής, Θεολόγος](#)

Στις 7 Απριλίου εκάστου έτους, όρισε η Εκκλησία μας να εορτάζουμε την μνήμη του Οσίου και Θεοφόρου Πατρός ημών Σάββα του εν Καλύμνω.

Ο Όσιος γεννήθηκε το 1862 στην Ηρακλείτσα ή για μερικούς άλλους στην Γάνου Χώρα, από φτωχούς και ενάρετους γονείς, τον Κωνσταντίνο και την Σμαραγδή. Το κοσμικό του όνομα ήταν Βασίλειος. Ήταν μοναχοπαίδι. Από μικράς ηλικίας ήταν πιστός, ευσεβής και ζηλωτής της μοναχικής πολιτείας. Μετά τα εγκύκλια γράμματα που έμαθε και σε ηλικία 12 μόλις ετών, οι γονείς του του άνοιξαν κατάστημα. Όμως, ο Σάββας διαπίστωνε ότι δεν ήταν για αυτό το συγκεκριμένο επάγγελμα, δεν τον ανέπαυε. Σκεφτόταν πώς θα μπορούσε να αποκόψει από τη ζωή του το επάγγελμα αυτό και να ακολουθήσει αυτό που επιθυμούσε, τον αφιερωματικό δρόμο του Θεού. Χωρίς να μπορεί να δαμάσει τον πόθο του για την αφιέρωση στο Θεό, εγκαταλείπει τους γονείς του και τα εγκόσμια, και σε ηλικία 12 ετών κατευθύνεται προς το Αγιώνυμο Όρος, το Περιβόλι της Υπεραγίας Θεοτόκου,

και εγκαταβιώνει στη Σκήτη της Αγίας Άννης για αρκετό χρονικό διάστημα, όπου εκεί μαθαίνει την αγιογραφία και τη βυζαντινή μουσική.

Γύρω στο 1887, μεταβαίνει στα Ιεροσόλυμα όπου αφού προσκυνά τα Πανάγια προσκυνήματα, μεταβαίνει στη Μονή Αγίου Γεωργίου του Χοτζεβά στην οποία

γίνεται αδελφός της Μονής. Το 1890 εκάρη Μοναχός. Κατόπιν 4 έτη κάνοντας υπακοή στον Ηγούμενο της Μονής, αποστέλλεται στη Σκήτη της Αγίας Άννης, ώστε να ειδικευθεί στην τέχνη της αγιογραφίας. Το 1902 επιστρέφει στη Μονή του Χοτζεβά και χειροτονείται στον πρώτο βαθμό της Ιερωσύνης, αυτόν του Διακόνου. Το 1903 λαμβάνει το δεύτερο βαθμό της Ιερωσύνης, αυτόν του Πρεσβυτέρου. Για ένα έτος διετέλεσε εφημέριος [1] της Θεολογικής Σχολής του Τιμίου Σταυρού, όπου εκεί γνωρίστηκε με τον αλήστου μνήμης Αρχιεπίσκοπο Αθηνών Χρυσόστομο Παπαδόπουλο.

Το 1916, επέστρεψε στην Ελλάδα και επισκέφτηκε το νησί της Αποκαλύψεως, την Πάτμο. Αφού παρέμεινε εκεί για 2 περίπου συναπτά έτη, στη συνέχεια πηγαίνει και πάλι στο Άγιο Όρος. Λέγεται ότι επισκέφτηκε και την Ύδρα για μικρό χρονικό διάστημα. Όταν κατέβηκε για να αγοράσει προϊόντα για την αγιογραφία, συνάντησε κάποιο υποτακτικό του Αγίου Νεκταρίου, ο οποίος ανέφερε στον Όσιο Σάββα ότι ο Άγιος Νεκτάριος τον αναζητούσε. Έτσι, ο Όσιος μετέβη στην Αίγινα, όπου διηκόνησε τον Άγιο Νεκτάριο μέχρι την κοίμησή του [2]. Από την συναναστροφή του με τον Άγιο Νεκτάριο, βοηθήθηκε πολύ κυρίως στην πνευματική του ζωή. Στην Αίγινα παρέμεινε μέχρι το 1926.

Κατόπιν αναχωρεί για το κλεινόν άστυ, την Αθήνα, όπου εκεί συναντά τον Γεράσιμο Ζερβό, ο οποίος τον παροτρύνει να μεταβεί στην Κάλυμνο. Έτσι, με τη βοήθεια του Θεού, το 1926 μεταβαίνει στην Κάλυμνο, όπου εγκαταβιώνει στη Μονή των Αγίων Πάντων. Εκεί ηύξησε το διακόνημα της αγιογραφίας, τελούσε καθημερινά τις ακολουθίες, εξομολογούσε, δίδασκε με το παράδειγμά του, και υλοποίησε το λόγο του Αγίου Γρηγορίου του Θεολόγου «φωτισθήναι και είτα φωτίσαι, καθαρθήναι και είτα καθάραι » [3]. Και για τους φωτισμένους και διαφωτισμένους εν Χριστώ Ιησού, τα πάντα σε αυτό τον κόσμο έχουν νόημα και αξία εφόσον αποτελούν μέσον και οδό προς την αιώνια ζωή, σύμφωνα με τον Άγιο Ιουστίνο Πόποβιτς. Για να γίνουμε εμείς φως και να είμαστε φωτεινοί άνθρωποι, πρέπει να ενωθούμε με την πηγή του φωτός, να ταυτιστούμε με τον Χριστό, να ενσωματωθούμε πάνω Του. Αυτό λέει και ο Άγιος Συμεών ο Νέος Θεολόγος «όλον τον Χριστόν εν εαυτοίς ολοτελώς κτησάμενοι, έργω και πείρα και αισθήσει και γνώσει και θεωρία » [4].

Η πνευματικότητα [5] που έχει ο κάθε άνθρωπος και στο βαθμό που έχει, αποτελεί δώρο του Αγίου Πνεύματος στη ζωή του ανθρώπου, ο οποίος έχει προσανατολίσει τον εαυτό του στον Θεό και αγωνίζεται αδιαλείπτως για την κάθαρση της καρδιάς του από τα πάθη. Επιλέγει τους δρόμους της ασκήσεως, της εγκράτειας, της νήψεως, της εκούσιας στερήσεως των υλικών αγαθών, χάριν της αγάπης του προς τον Δημιουργό Θεό.

Σε προχωρημένη ηλικία υπέφερε από τον καρκίνο του προστάτη, τον οποίο εγχείρισε και θεραπεύτηκε, και σοβαρή κοιλιακή πάθηση. Αλλά την ελπίδα του την εναπόθετε στην Υπεραγία Θεοτόκο, από την οποία αντλούσε δύναμη και θάρρος.

Στις 7 Απριλίου 1948 και σε ηλικία 86 ετών, φτερούγισε η ψυχή του Οσίου προς τον Ιησού Χριστό, τον οποίο επόθησε από νεαράς ηλικίας και διηκόνησε. Πλέον διακονεί το υπερουράνιο θυσιαστήριο και δέεται για τη σωτηρία του ανθρωπίνου γένους. Η ανακομιδή των ιερών του λειψάνων έγινε την 7η Απριλίου 1957 από τον μακαριστό Μητροπολίτη Καλύμνου κυρό Ισίδωρο. Η επίσημη αγιοκατάταξή του έγινε την 19η Φεβρουαρίου 1992 με Πατριαρχική Συνοδική Πράξη.

Να έχουμε την ευχή του Οσίου Σάββα και να τον παρακαλούμε να πρεσβεύει για την σωτηρία των ψυχών μας.

Παραπομπές:

- 1. Ο ιερέας μιας ενορίας.**
- 2. Ο Άγιος Νεκτάριος κοιμήθηκε στο Αρεταίειο Νοσοκομείο της Αθήνας στις 9 Νοεμβρίου 1920, λόγω χρόνιας ασθένειας που τον κατέβαλλε.**
- 3. GregoriusNazianzenusTheol, Apologetica, Orat. 2, 35,480, 25 TLG.**
- 4. Αγίου Συμεών Νέου Θεολόγου, τα Ευρισκόμενα Μετ. Ζαγοραίου, λόγος 54, σελ. 274.**
- 5. Πνευματικότητα είναι η θέαση των περιστάσεων της ζωής και των δυσκολιών των ανθρωπίνων σχέσεων μέσα από το θέλημα του Θεού, όπως αυτό αποτυπώνεται στο Ευαγγέλιο και βιώνεται στον τρόπο της Εκκλησίας και όχι με γνώμονα το ίδιο θέλημα.**

<http://bit.ly/2ld6cTb>